UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

Een rekening met iemand die me eens in Chicago den attorney en 'n dynamietpatroon op m'n dak stuurde, namelijk : je liefhebbende echtgenoot !"

Mary trachtte kalm te blijven.

„En wat voor strafoefening denk je aan hem te voltrekken ?" vroeg ze.

„O, ik ben niet van plan me er druk voor te maken," zei Hannock koeltjes. „Hij zal zichzelf straffen !"

Ze zag hem scherp, onderzoekend aan.

„Wat meen je daarmee ?"

„Wel, denk maar eens aan : hij heeft op 't oogenblik z'n zak vol stukken van waarde, honderdduizenden die hij mij ontstolen heeft. Goed, best ; ik gun ze hem, dáár ! Maar ik heb — jou ! En nu zullen we eens zien wie van de twee hij kiezen zal."

Hij lachte weer zijn valschen lach, en Mary voelde grooter afschuw voor hem dan ooit ; voor de honderdste maal dien dag vroeg ze zich af hoe ze ooit had kunnen meenen voor dien man eenige genegenheid te hebben.

„Ik denk zoo," ging hij voort, „dat ik de waarde van mijn geld wel terugkrijg, hoe dan ook !"

„Je denkt te min over hem," zei Mary verachtelijk. „Als hij op dit oogenblik hier binnen kwam . . . ."

„Maar dat wenschik juist ! En dat zal hij ook ! Luister nu eens naar wat ik zeg : als hij zoo flink is als jij denkt — en dat is hij — dan zal hij vandaag vóór middernacht hier binnen trachten te komen !"

„Dat zal hij zeker," riep Mary uit. „En met de heele politie achter zich !"

„O — politie — politie . . . . Neen, hoor, maak je daar geen voorstellingen van. Er is in dit district geen politieman die er aan denkt tegen onze organisatie op te tornen ! Menschlief, je zou versteld staan wanneer je wist wat 'n invloedrijke beschermers we hebben ! Hoogstens ondervinden we nu en dan last van den een of anderen nieuwen politiechef, die nog jong is en zich idealen maakt van plichtsgevoel en zoo ; maar die wordt wel gauw murw. Neen, ik heb een hooger dunk van je man dan jijzelf : alléén komtie, en dat moet ik juist hebben !"

„En hoe dan ?" vroeg Mary, die hoe langer hoe angstiger werd onder Hannock's luchtig gepraat.

„O, hij zal ondervinden dat 't binnenkomen hem héél gemakkelijk wordt gemaakt !"

„Bedoel je dat je hem hier wilt binnenlokken ?"

„Lokken ? Geen vinger zal ik uitsteken ! Het lokken zal jij doen, en ik kom wel eens kijken — later !"

„Maar wat wil je dan toch !" riep Mary, trillend van vrees en onrust.

„De deur voor hem openzetten. Kijk maar eens hier. Dien ijzeren deksel van 't kolengat laten we vanavond, als bij vergissing, 'n beetje open. Dat komt in de beste families voor als er pas brandstof gebracht is. En 'n paar stukken kool laten we op 't trottoir liggen. Dóódeenvoudig is 't. Je begrijpt toch dat-ie overal 'n toegang zoekt, die natuurlijk nergens vindt, en dan als vanzelfsprekend in de val loopt !"

Hij liep een eindweegs terug in de richting vanwaar ze gekomen waren, en vervolgde :

„Hij zal juist doen als wij nu : in deze richting loopen. Er staat hier immers geen stuk dat hem interesseeren kan ? Zie je nu die koperen leuning langs den muur ?"

Mary knikte zwijgend.

„Zie je er niets bizonders aan ? Neen, hè ? Maar let nu eens op."

Hij trok een hefboom neer op een nabijzijnd schakelbord en het electrisch contact uitte zich door een knisterend geluid en het overspringen van blauwe vonken. Zonder iets te zeggen wees hij naar de leuning.

Mary's langzaam begrijpende oogen, star als die van een slaapwandelaarster op den koperen stang gericht, schenen van violet in zwart te veranderen. Het gepolijste metaal zag er uit als te voren, maar ze wist dat het een werktuig der vernietiging geworden was. Ze staarde ernaar, met wijd open, verbijsterde oogen.

Een beweging van Hannock bracht haar gedachten, die als verstijfd waren geweest, weer tot werking. Hij had een stalen paneel opgenomen, dat tegen den muur stond, een rood geverfd stuk deurpantsering, dat bij den bouw was overgebleven. Met groote inspanning hief hij het op en hield het daarna enkele oogenblikken met uitgestrekte armen boven het hoofd.

„Hoeveel stroom er op 't oogenblik door die leuning gaat zou ik je niet kunnen zeggen, maar dat 't een behoorlijke portie is kan je zelf waarnemen. Ziedaar !"

Hij liet de stalen plaat vallen, tegelijkertijd snel terugspringend.

De slag waarmee het gevaarte den koperen stang trof werd verdoofd door het plotselinge sissen en gonzen van een bleekblauwe vlam waaruit een verblindende, bliksem-achtige lichtstraal opschoot ; het metaal boog, kronkelde, sloeg om en om als een stuk papier dat in den haard verbrandt. Een benauwende reuk van gloeiende verf, vermengd met de gasachtige geuren die het ontbindende staal afgaf, vulde het lage gewelf.

„Genoeg ! genoeg !" stamelde Mary, terugdeinzend naar den tegenoverliggenden muur.

Hannock sloot den stroom af en schopte tegen het verschrompelde stuk paneel dat reeds tot asch was overgegaan. Een lucht van brandend leer verspreidde zich onmiddellijk daarna.

Met een uitdrukking van triomf in de lachende oogen zag Hannock haar aan.

„Wel ?" was alles wat hij zei.

„O, Jim !" barstte ze hartstochtelijk uit, overspannen van zenuwen na hetgeen ze gezien had, „in 's hemelsnaam, laat hem zoo niet sterven ! Geef hem een kans ! Laat hem ten minste vechten voor zijn leven ! Wees geen lafaard — hij is een man : wees er ook een !"

Hannock haalde de schouders op.

„'t Is z'n eigen schuld . . . ."

„Maar 't is onmenschelijk, 't is duivelsch !" gilde ze, ging op hem toe, en greep zijn arm. „Wreek je dan op mij — doe met me wat je wilt, maar maak hem niet af als 'n hond, zonder een woord van waarschuwing ! Het is afschuwelijk — ik kan de gedachte nauwelijks dragen !"

Hij schudde haar af.

„O ja, dat kan je wel ; dat zal je trouwens wel moeten. En méér dan dat : je zult er bij zijn, en het heele tooneel bijwonen !"

„Ik . . . . zal er bij zijn . . . ?" stamelde ze.

„Er vlak bij ! Hier op deze plek !" Hij stampte met den voet op den grond.

Mary sloeg de handen voor de oogen als om het vizioen zelfs in haar verbeelding niet te zien, en zoo bleef ze staan, onbeweeglijk.

„En 't eind zal zijn dat over een onbekenden indringer, die met een stroomdraad in aanraking kwam, 'ndoodsbericht in enkele bladen zal staan. En je zal wel je mond erover houden : jij moet maar niet bij de politie komen, dat is beter voor je !"

„Denk je dat ? denk je dat ?" riep ze, stampvoetend van machtelooze woede. „Ik ben geen zwakkeling ! Ik ken 't leven van z'n hardsten kant ! En ik zal alles doen om hem te wreken, alles, begrijp je, al zou ik de rest van mijn leven er de gevangenis voor ingaan ! Als je hem vermoordt dan zal je er voor bloeden, Hannock, dat zweer ik je ! En als ik je je oogen nog niet uitkrab, dan is 't alleen omdat ik je geen kans wil geven me nu al onschadelijk te maken ! Ellendeling, moordenaar !"

Haar oogen schoten de vonken van haar innigen haat ; met opgeheven vuisten stond ze voor hem, en haar stem was heesch van drift.

Maar Hannock bleef kalm.

„Neen, dat zou zonde zijn, je nu al onschadelijk te maken. Jij moet juist de hoofdpersoon van het stuk worden !"

„Maar hoe dan ! zeg me dan hoe ! Denk je dat ik er bij zal staan en toezien ? dat honderd mannen als jij me zullen kunnen weerhouden om hem te redden ? O, schat me niet te min, en hem ook niet : we hebben je ééns te pakken gehad, en we zullen je nòg eens de baas zijn ! Let op !"

„Nonsens," zei hij koel. Hij deed een stap naar haar toe. „Zie eens, m'n beste, de zaken kunnen nog wel geschikt worden. Met mij valt te praten. Ik heb je man aan 'n baantje geholpen toen ie zoo kaal was als de ratten — en hij heeft me verraden ; voor jou ben ik goed geweest toen je 'n arm telegrafistje was — en je hebt me laten zitten, ofschoon 't er eerst op leek dat je me wel had willen trouwen. Dat zijn geen kleinigheden, om van dat kwart millioen dollars nu maar niet te spreken. Maar zooals ik zeg : alles is vatbaar

DE DUITSCHE OPMARSCH IN HET OOSTEN.

Met een door de Russische legers blijkbaar niet te keeren zekerheid trekken de Duitsche troepen steeds dieper Rusland in, terwijl voor hen uitgaat een onafzienbare stoet mannen, vrouwen en kinderen, die bij de nadering van den vijand huis en goederen in den steek hebben moeten laten, wijl heele dorpen in de asch werden gelegd. Steeds verder trekken zij, de rampzaligen, van al hun bezittingen beroofd, overnachtend in de inderhaast meegevoerde wagens of in het open veld, terend op den meegenomen mondvoorraad, terwijl bij iederen kilometer hun aantal vermeerdert met nieuwe slachtoffers, wier huis en bezittingen eenzelfde lot wacht. O ! niet alleen op het slagveld worden de offers gebracht voor dezen gruwelijken wereldkrijg. Neen, duizenden rustige burgers, eens welgesteld, zagen zich reeds op deze wijze tot den bedelstaf gebracht. En voor deze offers, niet minder groot en wreed, wacht hun geen roem of eer, zooals den krijgsman ten deel wordt. Voor hen slechts . . . medelijden.